

EGLUTĖ

1976 GRUODIS

La

DGE.75

1976 GRUODIS

TURINYS

- 3 PAPRAŠYSIU, R. Jotvingytė
- 4 DEBESĖLIO SNAIGĖ, R. Jotvingytė
- 12 KAIP GRAŽU!, A. Kašiubienė
- 13 NUOSTABIOJI VALANDA, I. Regienė
- 19 ČIA IR TEN, D. Augienė
- 25 MINDAUGAS IR DIDŽIOJI PŪGA,
E. Valiuškytė
- 31 1976 METU EGLUTĖS TURINYS

eglutė...

PIEŠINIAI

- D. Gelažiūtė-Kizlauskienė — viršelis,
vinjetė 2 psl.
- P. Augius — 3
- J. Paukštienė — 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11
- E. Muliolienė — 12, 24
- A. Sruoginienė — 13, 14, 16, 17, 18
- A. Muliolytė — 19, 20, 21, 22
- V. Rastonytė — 25, 26, 27, 28, 30

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" tilpusių rašinių bei piešinių, kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išėivijoje. Redakciją sudaro: ses. Ona Mikailaitė, Elena Juknevičienė, Danguolė Sadūnaitė. Administruoja ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Connecticut 06260. Prenumerata metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

EGLUTĖ — "The Little Fir" is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription — \$7.00; single copy — \$0.75. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

PAPRAŠYSIU

Ritonė Jotvingytė

Tu, išdykęs angelėli,
Tavo basos kojos!
Paprašysiu debesėlių,
Jas tegul užkloja.

Ir vėjelio paprašysiu,
Kad tave mažytį
Nuskraidintų į Betliejų
Jėzaus pamatyti.

Gal ir žvaigždę, kad mirgėtų,
(Jeigu geras būsi),
Kai Vaikeliui trimitėlį
Sveikindamas pūsi.

DEBESĖLIO SNAIGĖ

Ritonė Jotvingytė

Nuo debesėlio atsiskyrusią snaigę netoli žemės pasitiko vėjas.

— Labas! Aš vėjas, o kas tu?

— Snaigė aš, bet debesėlis sako, kad mano vardas sniegulė.

— Jei sniegulė, tai sniegulė. O kur skubi, sniegule?

— Į žemę. Debesėlis sumanė Kalėdose gražiai atrodyti, tai siunčia, kad visas jo snaiges namo parvesčiau. Sako:

gana joms tenai žmonių žemėje. Ir aš neatrodysiu toks skystas. . .

— Tas tavo debesėlis, man atrodo, ne labai išmano. Nori būti dailus, o tave, gražiausią snaigę siunčia žemėn. Ir dar tokioje vietoje!

— Išmano! Išmano! Nesakyk, kad ne. Debesėlis geras, ir aš noriu, kad tu visokius niekus apie jį nepūstum. Debesėlyje yra snaigių namai, ir mums ten labai linksma.

— Tegul sau būna geras. Tik matai, yra taip: net ir geriausias ne viską žino. Dėlto tau, sniegule, patariu debesėlio neklausyti ir į žemę nekristi.

— Krisiu! Kaip gi kitaip? Pažadėjau. Sakiau: tikrai, tikrai krisiu.

— O ar žinai, kodėl nė viena debesėlio snaigė negrižo?

— Nežinau. Bet kai tik jas surasiu, paklausiu.

— Jei manęs neklausysi, nieko nesurasi ir nieko nesužinosi.

— Sužinosiu! Su. . .

— Su manim, sniegule, nesibark. Aš, matai, išmanau gana daug.

— Bet debesėlis sako, kad. . .

— Tu žinai tik tiek, kiek tau debesėlis pasako.

— O tu?

— Mano išmintis, sniegule, iš žemės ir erdvės, — pūtė vėjas. — Žemę išlaksčiau skersai ir išilgai. Ir kaip tik dėl to patariu į žemę nekristi.

— Bet kodėl? Kodėl mokai mane netesėti to, ką pažadėjau? Tai negražu!

— Dėl to, kad savo pažadų vistiek neištesėsi. Sutirpsi ir tiek.

— Kaip tai? Kas tai yra sutirpti?

— Sutirpusi snaigė jau nebe snaigė, o paprastas, mažytis lašelis lietaus. O šioje vietoje karštas ir sausas dykumos smėlis tave bematant sugers.

— Tai ką man daryti? Nenoriu pažado netesėti, bet nenoriu ir sutirpti. . .

— Taigi. Čionai leistis žemėn būtų visai kvaila, — kalbėjo vėjas, smėlio kalveles pustydamas ir savo jėgą rodydamas. — Be to, kas žino, kur tos tavo snaigės nukrito? Jei čia, kaip jas rasi, jei jų jau nėra? . . .

— Tikrai, — nusiminė sniegulė, bet žemėn nėra vistiek.

— Nekrisk, sniegule, nekrisk! sucypė vėjas ir, smarkiau pūstelėjęs, snaigę pakėlė aukštyn.

— Tai kur man dėtis? Negi taip ir liksiu tarp dangaus ir žemės?

— Neliksi, ne. Krisk, štai, ant mano sparnų ir laikykis. Aš tau parodysiu žemę. Jei būsi išmintinga ir klausysi, ką tau sakysiu, pamatysi tai, ko nė sapnuose nesapnavai. O jei kada sugrįši namo ir imsi pasakoti, ne tik snaigės, bet ir debesėlis išsižios.

— Sakiau, kad taip nekalbėtum! Debesėlis daug išmano, kad matė ir daug žino. Šių metų Kalėdose debesėlis virš Betliejaus skris jau tūkstantis devyni šimtai septyniasdešimts šeštąjį kartą. Išminčius jis. Tiek metų kelionėse!

— Daug matyti ir daug žinoti, dar nereiškia viską matyti ir viską žinoti. O aš viską mačiau ir viską žinau! Pirmaisiais Kristaus gimimo metais aš pats tą tavo debesėlį į Betliejų ir atpusčiau!

— Pagyrų puodas gar-
siai skamba, nes yra tuščias!
— sniegulė vėjui pakartojo
debesėlio išmintį.

— Bandyk mane, snie-
gule! Klausk!

— Gerai, klausiu. Bet
kol kas tu kalbėk, rodyk ir
nešk. Nuo to, ką matysiu,
priklausys, ar vertas esi,
kad tau tikėčiau.

— Sutinku. Na, tai lai-
kykis! — tarė vėjas ir, sukė-
lęs smėlio audrą, šaute šovė
aukštyn.

Vėjas dūko tik tol, kol
nuvargo. Kai nurimo ir pa-
klausė, ką sniegulė galvoja
apie jo jėgą, ji tarė:

— Tu baisus! Jei taip
dulkinsi visą laiką, aš nie-
kuomet nieko nematysiu!

— Matysi. Tik atsimerk
ir pažvelk į žemę.

Sniegulė pratrėnė akis
ir pažvelgė žemyn.

— Kas tie brūkšneliai, kurių tiek daug dykumos smėlyje?

— Ne brūkšneliai . . .

— Brūkšneliai! Ar nematai?

— Tai ne brūkšneliai, sakau, o keliaujančių kupranugarių vilkstinės.

— Kas yra kupranugariai?

— Gyvuliai.

— Oooo . . .

— Kiekvienas kupranugaris yra keturios gyvos kojos, galva, kupra ir uodega. Supratai? . . . Beje, pirmose Kalėdose kupranugariai buvo trijų karalių žirgai.

— Parodyk man juos, tuos trijų karalių žirgus, — prašė snaigė.

— Jei nusileisiu taip žemai, kad galėtum pamatyti, ištirpsi. Sakiau, kad čia karšta.

— Vistiek noriu pamatyti!

— Na, gerai. Bet tik vienai akimirakai. Laikykis!

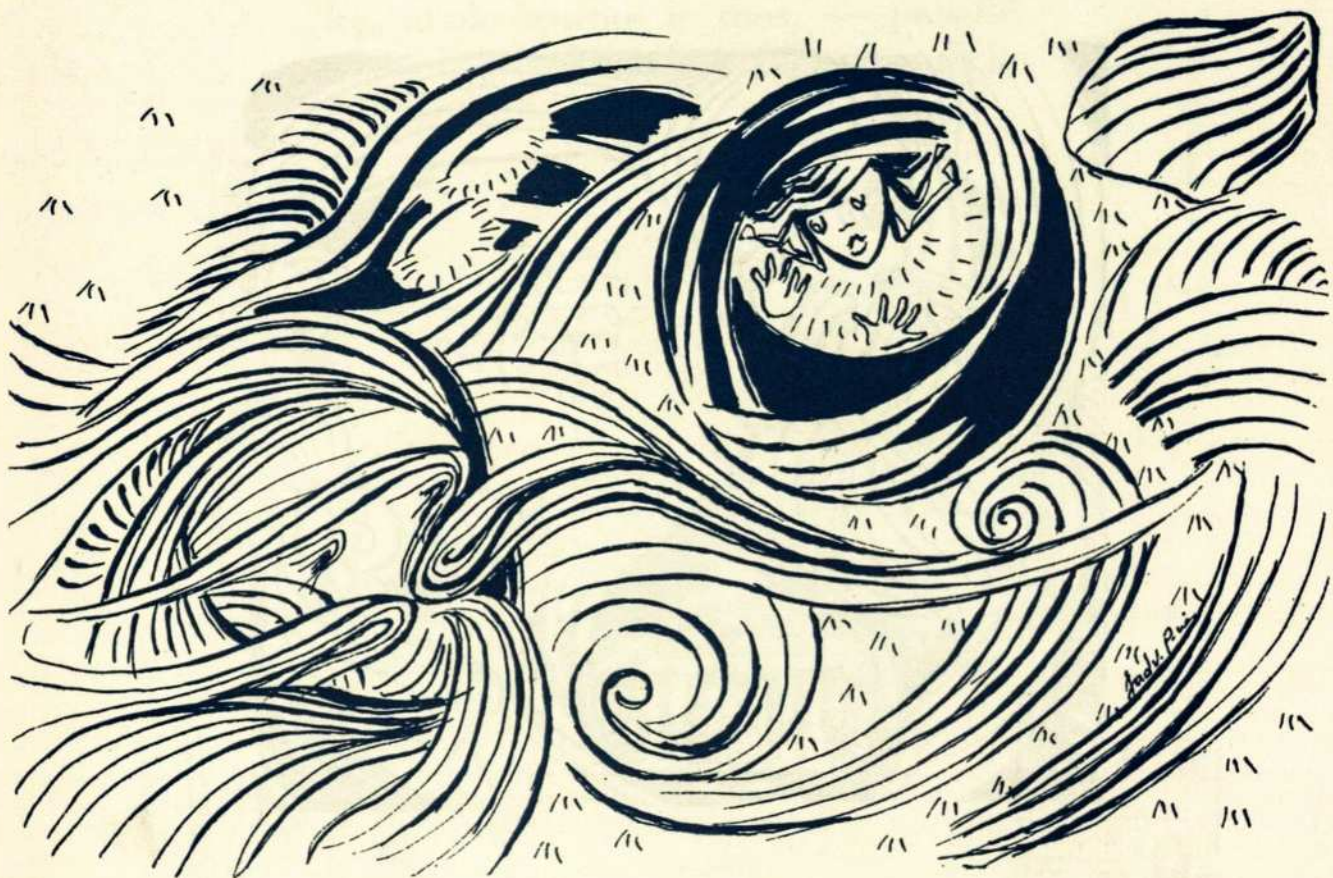
Vėjas, visa savo jėga, nėrė žemyn. Tokiame greityje sniegulė vos spėjo pažvelgti į vieną kupranugario akį.

— Ir vėl tu negeras!

— Kodėl? — nustebo vėjas.

— Nes neparodei kupranugario.

— Kaip tai, neparodžiau? Praskridau pro pat nosį!
— Ne tiesa! Aš jokio kupranugario nemačiau!
— Jei nematei kupranugario, tai pasakyk man, ką matei! — pyko vėjas.
— Mačiau ežerą, baltą lyg pienas. Tame ežere plaukiojo didelis, juodas deimantas.

— Nei ežeras, nei deimantas. Tu, sniegule, matei kupranugario akį.

Vėjui pasidarė linksma. Palikęs dykumą, jis lėkė pirmyn, o sniegulė žvalgėsi aplink. Nežinojo, nė kaip žiūrėti, kad tik daugiau pamatytų, o pamačius prisimintų.

Paskraidęs virš Damasko minaretų ir perlėkęs Suezo kanalą, vėjas pranešė sniegulei, kad ją nuskraidins į Ameriką.

— O į Lietuvą ne? — paklausė snaigė.
 — Ši sykį ne.
 — Tai kada tą Ameriką pasieksime? Juk ji baisiai toli. . . , — kalbėjo snaigė, bet vis vien galvojo apie Lietuvą. Apie ją buvo daug girdėjusi iš savo debesėlių pasakojimų.

— Iki Kalėdų pasieksime, — sakė vėjas. — Pamatysi, kaip šią šventę praleidžia Amerikos vaikai. Įdomu, ypač, kad šie yra dušimtieji Amerikos nepriklausomybės sukaktuviniai metai.

“Vėjas tikrai daug žino,” — pagalvojo snaigė. “Debesėlis mums niekada tokių dalykų nepasakojo. . .”

Vėjas ir sniegulė lėkė gana ilgai. Kūčių dieną, sniegulė matė tik dangų ir vandenį. Vakarėjant, vienoje vandens pusėje sužibo žiburiai.

— Amerika, — ilgai tylėjęs, prašneko vėjas. — Ar matai tą šviesą? Ji šviečia ir spinduliuoja labiau nei kitos.

— Matau. Aš maniau, kad tai Betliejaus žvaigždė. Juk rytoj Kalėdos...

— Ne, tai ne žvaigždė. Ši šviesa yra Amerikos laisvės simbolis. Ją pasiekę, atsikvėpsime ir mes, — pasakė vėjas ir pasuko šviesiausio pasaulyje žibinto link.

KAIP GRAŽU!

Albina Kašiubienė

Krinta baltos snaigės
Tyliai, pamažu,
O, Dievuli mielas,
Kaip gražu, gražu!

Tu sutvėrei žemę,
Dangų ir erdves —
Švieski man tu kelią,
Kur žvaigždėlė ves.

NUOSTABIOJI VALANDA

Irenos Regienės vaizdelis Kalėdoms

Veikia: pasakotoja, žadintuvas, katinas, pelė; žaislai: lėlė, klaunai, zuikis, lėlė lietuvaitė, lėlė jūrų skautė, juokdarys dėžėj, bezdžionytė, trys kareivėliai.

Scena: Kambarys. Sofoje snaudžia lėlė ir zuikis. Ant grindų prie sofos „numestas“ miega klaunas. Šone „tiksintis“ žadintuvas (rankas įrėmęs į klubus, visą laiką juda į šonus). Kitam scenos šone papuošta eglutė. Prie jos dėžės su dovanom. Priekyje dėžė su „Jack-in-the-box“, į kurią atremta sėdi bezdžionėlė. Kiek toliau į scenos gilumą (iš kambario pusės) stovi trys saliotuojantys mediniai kareivėliai. Kitoje eglės pusėje lėlės: lietuvaitė ir jūrų skautė.

PASAKOTOJA: Ramu Laimutės kambary —

Namuose didelė tyla.

Laimutė giliame miege

Kalėdų pasaką sapnuoja.

Apie Betliejaus Kūdikelį

Ir piemenėlius skubančius.

Ji girdi giesmes angelų

Ir linksmą skambesį varpų.

PASAKOTOJA:

Tenai, po eglute,
Daug dovanų. Gražių žaislų,
Naujų ir nematytų dar lėlių.
Kaip jie parbils, ką pasakys,
Išgirst visiems bus įdomu.

LAIKRODIS: Tik-tak, tik-tak, tik-tak
(linguoja į šonus).

PELYTĖ: Skauda tuščią man pilvuką,
Kad nors sūrio trupinuką
Kur surasti aš galėčiau,
Tai pilvelio neskaudėtų.

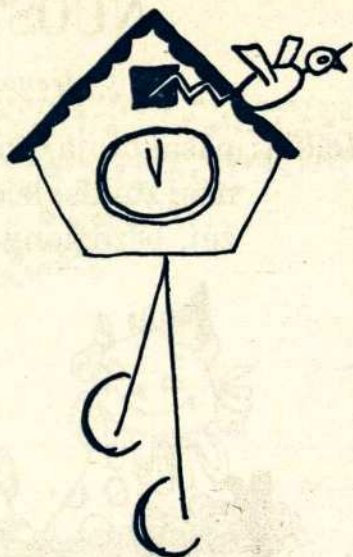
LAIKRODIS: Tik-tak, tik-tak, tik-tak.

KATINAS: Che, che, che, ana pelytė!
Nor liesa, nors ir mažytė —
Aš bematant ją pagausiu
Ir mėsytės paragausiu!

LAIKRODIS: Katine, tu besarmati!
Mėsą esti nuodėmė
Šventam Kūčių vakare!
Tik-tak, tik-tak.

KATINAS: Aš nepaisau nuodėmių,
Kad tik pilvui būt sotu.

LAIKRODIS: Tik-tak, tik-tak, tik-tak.
Bėk, pelyte, greitai bėki,
Urvan slėptis paskubėki!
(Pelytė ir katinas išbėga.)
Tik-tak, tik-tak.
Brrrrrrr, brrrrrrrrrr.
Valanda jau nuostabi,
Kelkitės visi, visi!
Jau prabilti galite
Pasakyt, ką norite.
(Žaislai žiovauja, trina akis.)

KLAUNAS: Ko čia rėki,
Kam triukšmauji?

ZUIKIS: Ko trukdai mums miegą saldų?

LĖLĖ: Džiaukitės, kad žadina —
Mes kalbėti galime
Tik šią naktį nuostabią!

KLAUNAS: Ar jau Kalėdos?

ZUIKIS: Laimutė daug kalbėjo,
Nuo Kalėdų man net ausį suskaudėjo...

KLAUNAS: Ji naujų lėlių tikėjos.

LĖLĖ: Lėlių? Kokių lėlių?
Ji turi juk mane,
Kam reikia tų naujų?

KLAUNAS: Ar pavydi?

ZUIKIS: Kad tavęs jau nebemyli?

LĖLĖ: Jei Laimutė gaus naują lėlę,
Ir jūs jau ant pagalvės nesėdėsit!
Teks abiem kampe tupėti!

LAIKRODIS: Tik-tak, tik-tak.
Bartis šianakt negražu,
Viskas juk tylu, taiku...

LĖLĖ: Tiesą sako. Nesipykim.
Dovanas gal apžiūrėkim.
(Visi pribėga prie eglutės.)

KLAUNAS: Kiek dėžių! Kiek dovanų!

LĖLĖ: Kas, įdomu, šitoje?

(Atidaro dėžę ir iššoka "Jack-in-the-Box" žaislas.

Visi nusigandę pašoka į šalį.)

Vai, kaip aš nusigandau!

Apalpsiu jau, sakau.

Kas esi, greit pasakyk.

JUOKDARYS: Slapukas tikras aš esu,

Mėgstu gasdinti vaikus.

Kai staiga aš taip iššoku,

Būna didelis jiems juokas.

LĖLĖ: Tavo pokštai nerimti
Man visai nepatinki!
Su tavim aš nedraugausiu,
O jei lįsi, tai — per ausį!

JUOKDARYS: Nesipuikinki, lėlyte,
Mėlynake gražuolyte.

Jei gražiai nusišypsosi,

Kaip jaunikis ranką duosiu.

LĖLĖ: Nori būti jaunikiu? (pasipiktinusi)
Ilganosi, tik ne tu!

KLAUNAS: Juokdarys, kaip aš, esi.

Būsime draugai geri.

(Abu kratosi rankomis, sveikinasi.)

ZUIKIS: Štai mažytė beždžionytė!

LĖLĖ: Gal tu būsi protingesnė.

Ką tu moki, ką žinai,
Pasakyk mums atvirai.

BEŽDŽIONĖ: Jei pasuksit man sraigtuką,

Šoksiu polką ir tryptinį,
Klumpakojį ir suktinį.

ZUIKIS: Mėgstame linksmus draugus —

Tau bus gera čia pas mus.

LĖLĖ. Tik aš draugo neturiu...

KLAUNAS: Būsi tokia pasipūtus,
Kas norės draugu tau būti?

LĖLĖ: Štai — prie sienos —
Kareivėliai trys, kaip vienas.
Žvilga sagos jų varinės,
Medaliuotos jų krūtinės!

KLAUNAS: Nesidžiauk taip kareivėliais,
Pavilios juos kitos lėlės.

LĖLĖ: Lėlių čia daugiau nėra.
Lėlė čia tik aš viena!

ZUIKIS: Nužiūrėjus kareivėlius,
Nematei, kad čia dvi lėlės.

LĖLĖ: Net dvi? (nusiminusi)

KLAUNAS: Ateiki čia ir pamatysi... (veda prie eglutės)

LĖLĖ: Vajė, tikrai. Dvi lėlės!

Sakyk, kas tu puošniu rūbu? (į lietuvaite)

Tokių karolių geltonų

Ir dailiai supintų kasų

Aš neturiu, aš neturiu... (verkia)

LIETUVAITĖ: Neverk, lėlyte, neliūdėki.

Laimutės man nepavydėki.

Ne žaislas aš, o puošmena,

Primint Laimutei kraštą tą,

Kur gimė tėtis ir mama.

Juk tu žinai, — tai Lietuva!

LĖLĖ: Ačiū, suraminai mane.

O kas gi čia su balta kepure?... (į jūrų skautę)

SKAUTĖ: Aš jūrų skautė — abi su Laimute

Mes mylim jūros mėlynas bangas

Ir vėjui plazdančias bures.

Aš vis budžiu — budėk ir tu,

Būk draugiška visiems

Visi mylės tave...

LĖLĖ: Iš draugų nesišaipysiu,

Visus gerbsiu ir mylėsiu.

KLAUNAS: Tai smagu, tai smagu!

Radom daug naujų draugų.

O, kad linksma mums kartu,

Tai pašokime ratu!

(Žaislai poruojasi ir šoka.

Iš priešingų scenos pusių įbėga katinas ir pelė.)

KATINAS, PELĖ: Viens kitam rankas paduokim —

Meilėj ir taikoj gyvuokim.

(Prisideda prie šokio. Šokant galima dainuoti žinomą dainą.)

LAIKRODIS: Tik-tak, tik tak.

Valanda ši nuostabi

Jau pasibaigė — girdi?

Jau pasibaigė — girdi?

Į vietas, žaislai, skubėkit.

Kitamet vėl pakalbėsit.

Tik-tak, tik-tak.

(Visi grįžta į vietas. Sustingsta.)

U Ž D A N G A

ČIA IR TEN

Danutė Augienė

Dar tik pusvalandis, kaip Daržėnai baigė valgyti Kūčias, o Kaziukui atrodė, kad jau valandų valandos prabėgo. Kada ateis tas stebuklinga Jėzaus gimimo valanda?...

Kaziukas sėdi surietęs kojas šiltam minkštasuoly ir stebi, kaip mama su sesute tvarko stalą, indus plauna. Jis galvoja: kodėl mūsų namuose kas nors vis turi būti kitaip? Jau Kūčių vakaras, o dovanų po eglute vis dar nėra.

— Kalėdų senis jau visas mėnuo amerikiečių vaikams neša ir neša dovanas, o mums nė Kūčių vakarą dar nesusuėjo pro kaminą įmesti, — piktai kalba Kaziukas.

— Toks didelis tu, ir vis nesupranti, kad lietuviukams ne Kalėdų senis, o Kūdikėlis Jėzus dovanas neša, — pasakė Aldona.

— O tu irgi didelė, bet puodukui ausele nudaužei! — atkirto Kaziukas sesutei.

— Nudaužiau ir prilipdžiau. Tu nė tiek nemoki!

— Vaikai, vaikai, ar gražu taip šventą Kūčių vakarą? . . . — įsiterpė mama.

Vaikai nutilo.

— Pagalvokit, geriau, apie mūsų brangiuosius Lietuvoj. Apie tetą Elena, dėdę Algirdą, Petriuką, Algį . . . Kaip jie vargingai švenčia. Tokių Kalėdų kaip mes, jie jau seniai, seniai neturi.

— O kodėl rusai nė eglutės per Kalėdas puošti neleidžia? Juk medžiai ne jų, gali nueiti į mišką ir nusikirsti . . . — susidomėjo Kaziukas.

— Rusai nenori, kad žmonės Kalėdas švęstų. Tą dieną žmonės turi į darbą eiti. Vaikams net daugiau pamokų užduoda, arba kur išveža ekskursijai, kad tik namuose neliktų . . .

Kaziukui visa tai buvo labai nuostabu. Aldona apie Lietuvą jau daug žinojo. Pernai su mama abi lankė gimines.

Į kambarį įėjo tėvelis, apsnigtu paltu ir baltais ūsais. Jis grįžo aplankęs vienišą senutę kaimynę. Nunešė jai gardumynų nuo Kūčių stalo.

Pamatęs tėvelį, Kaziukas šoko iš minkštasuolio pasitikti.

— Na, Kaziuk, spėk, ką mačiau stovint ant mūsų gatvės kampo?

— Ar poniam Moore su šuniuku. Jį kas vakarą išveda, kad naktį durų nedraskytų. Pati man sakė.

— Ne poniam Moore, Kaziuk. Mačiau tikrą Kalėdų senį. Jis klausėsi, ką vaikai namuose kalba.

Kaziukas paraudo. Kažin, ar Kalėdų senis girdėjo, kaip jis su sesute barėsi?...

— Aš... aš Kalėdų senio nebijau, tėveli! Dovanas mums atneš Kūdikelis Jėzus.

— Dar blogiau! — nusijuokė Aldona. — Juk Kūdikelis Jėzus viską mato ir viską girdi. Jam nė už lango klausytis nereikia.

— Geriau aš šį vakarą visai nekalbėsiu! — užsispyrė Kaziukas. — Ką sakau, vis negerai, — ir jis vėl susirangė minkštasuoly.

Tėvelis užgesino šviesas ir užžiebė eglutės lemputes. Virtuvėje mama su sesute baigė darbą. Namuose buvo šilta, jauku ir labai tylu.

Kaziukas sėdi ir žiūri pro langą, kaip krinta didelės snaigės. Ubago kasniai, sakydavo močiutė. Dabar močiutė jau pas Dievulį. Gal ten ji ubago kasnius valgo, pagalvojo Kaziukas. O ką šį vakarą valgo Petriukas ir Algis?...

Kaziukas mato tuščią miesto gatvę. Jau temsta. Pučia stiprus vėjas, ir sniego pusnys laksto į visas šalis. Gatve eina du berniukai su knygom.

— Petriuk, neužmiršai, kad šiandien Kūčių vakaras? Atsimeni, pasakojau tau, kas tai yra.

— Atsimenu, atsimenu. Bet man mokytoja šiandien tiek pamokų uždavė, nežinau, nė kaip suspėsiu . . .

— Aš tau padėsiu. Matysi, greit viską atliksim ir tada padėsime mamytei stalą paruošti. Tu jau didelis šiomet, neužmigs.

— Ne, ne, — tvirtino Petriukas ir nusičiaudėjo.

— Kas tau? Slogą turi?

— Žinai, batai kiauri. Tėtis buvo susiuvęs, bet vėl praplyšo . . .

— O kam nieko nesakei? Būčiau ką nors sugalvojęs . . .

— Kad mamytė sakė tuoj ateis siuntinys iš Amerikos. Juk visiems batų trūksta . . .

— Įdomu, Petriuk, kaip jie ten Amerikoje Kalėdas švenčia . . . Įsivaizduok, Kūčių stalias taip, kaip mamytė pasakojo. Paskui visi į bažnyčią eina.

— Į bažnyčią? — Petriukas krūptelėjo ir apsidairė. — Ar jie nebijo į bažnyčią eiti?

— Nebijo. Ten laisvas kraštas, — paaiškino Algis broliukui. Per Kalėdas bažnyčiose varpai skamba, žmonės giesmes gieda.

— O mes tik tą kvailą Senį Šaltį turim! Ir tai ne per Kalėdas, o sausio pirmą.

— Turim daugiau. Mamytė Kūčias suruoš. Šiomet ir plotkelių bus.

Staiga Kaziukas atvėrė akis. Tėvelis jį žadino į bažnyčią. Po eglute jau dovanos sudėtos. Reiškia, Jėzulis jau gimė.

— Tėveli, aš dalį savo žaislų noriu į Lietuvą siųsti — Algiui ir Petriukui. Mama vis sako, kad ir taip per daug išmėtau.

— Graži mintis, Kaziuk, pasidalinti. Tikrai, po Kalėdų galėsime kitą siuntinį nusiųsti. Visi mes prisidėsime.

Po Mišių Kaziukas nuėjo tiesiai prie prakartėlės Jėzulinio pasveikinti. Jis ten ilgai, ilgai klūpojo. Meldėsi už tetą Eleną, už dėdę Algirdą, už Petriuką ir už Algį. Meldėsi ir už tuos, kurie kalėjimuose kenčia. Mamytė ir tėvelis jam pasakojo, kad tokių yra. Tokių, kaip Nijolė nubausta ir ištremta už tai, kad tiesą sakė.

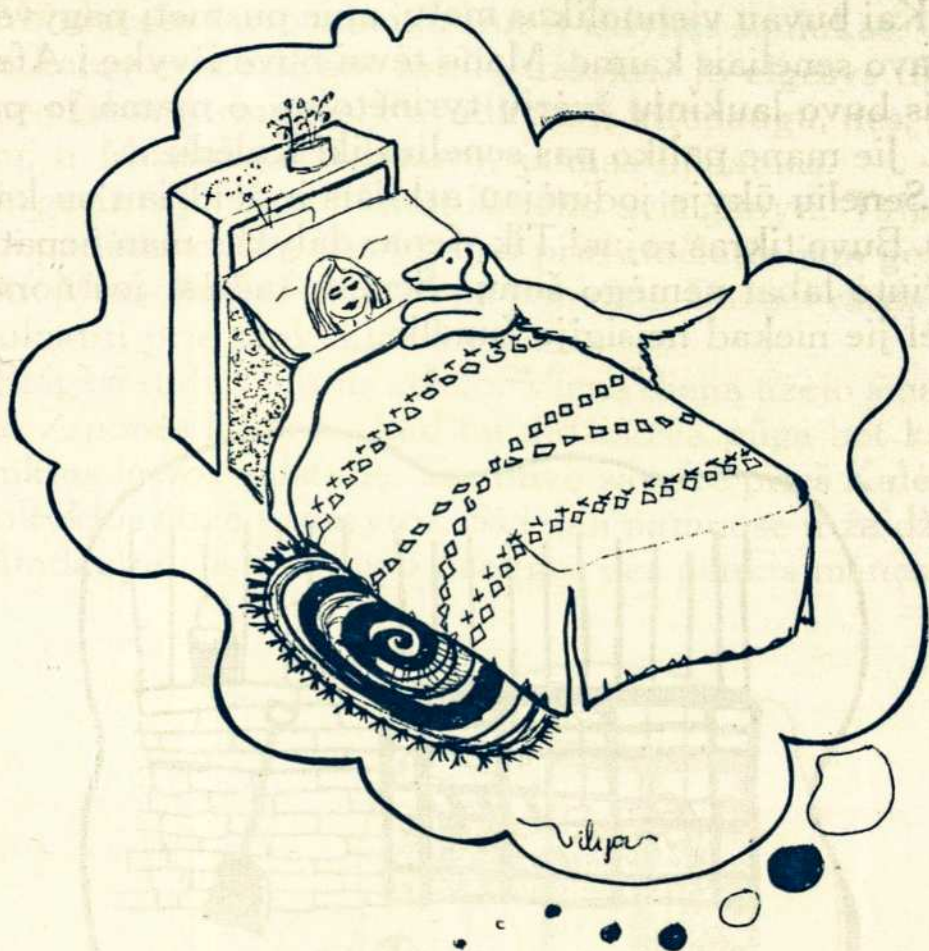
Kalėdų rytas išaušo šviesus ir gražus. Kaip smagu visai šeimai drauge dovanomis džiaugtis. Ir kaip smagu drauge skirstyti, ką galės giminėms nusiųsti.

— Aš ir draugų paprašysiu, kad man ką duotų į Lietuvą siųsti, — nusprendė Kaziukas. — Jie turi žinoti, kad reikia dalintis.

MINDAUGAS IR DIDŽIOJI PŪGA

Elena Valiuškytė

Nubudus pajutau Taurą prie kojų. Pažiūrėjau į laikrodį ir išsigandusi atsidasau.

— Taurai, kodėl laiku nepažadinai? Pavėluosim į darbą! — pasakiau ir paliečiau savo airišką vižlą. Jis atsibudo ir pažvelgė į mane atsiprašančiu žvilgsniu.

— Nieko, nepykstu, — jį paguodžiau. — Ir tu turi teisę retkarčiais ilgiau pamiegoti. Einam pusryčiauti!

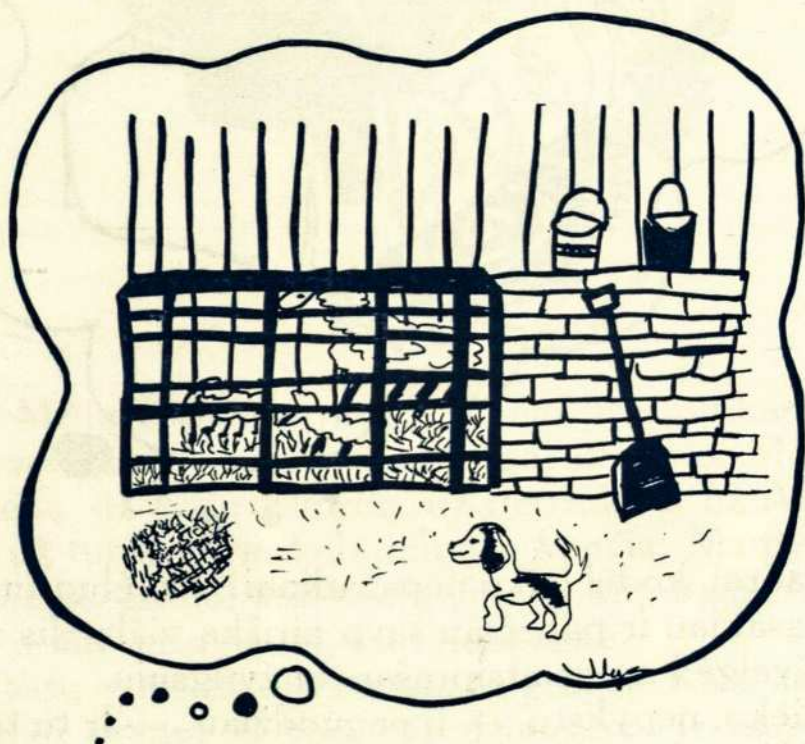
Mudu su Tauru dirbame gydytojo kabinete. Na, gal tik aš dirbu. Priiminėju gydytojo klientus, o Tauras žaidžia su vaikais. Už tai ir jis gauna "algą". Vaikai dažnai

jam atneša tai kaulą, tai koki šunišką žaisliuką. Net Sveikatos departamentas tam nesipriešina, nes ištyrė, kad Tauras labai švarus ir kad vaikams jis labai patinka.

Esu turėjusi daug šunų ir visus juos labai mylėjau. Tačiau niekuomet nepamiršiu pačio pirmutinio. Apie jį ir galvojau, ruošdama pusrytį sau ir Taurui.

Kai buvau vienuolikos metų, apie pusmetį pagyvenau su savo seneliais kaime. Mano tėvai buvo išvykę į Afriką. Tėtis buvo laukinių žvėrių tyrinėtojas, o mama jo padėjėja. Jie mane paliko pas senelius iki Kalėdų.

Senelių ūkyje jodinėjau arkliais ir žaidžiau su kačiukais. Buvo tikras rojus! Tik vienas dalykas man nepatiko: močiutė labai nemėgo šunų. Senelis taikėsi jos norams, todėl jie niekad neįsigijo šunelio.

Man begyvenant senelių ūkyje, vieną sykį senelis rado mažą, išbadėjusį šuniuką tvarte. Tai buvo Mindaugas.

Močiutė liepė jam duoti kaulą ir išvežti gyvulių globos draugijai atiduoti. Maldaute maldavau senelio, kad Mindaugo neišvežtų. Nors ir suvargęs, jis man buvo toks mielas.

Pagaliau močiutė nusileido ir sutiko Mindaugą apgyvendinti tvarte.

Mindaugas buvo labai judrus ir išdykęs šuniukas. Gaičio kates ir bandė ant arklių užsokti. Jo elgesys tikrai nebuvo labai garbingas. Pavadinau jį Mindaugu, nes, galvojau, ir Mindaugas išdykavo, jaunas būdamas.

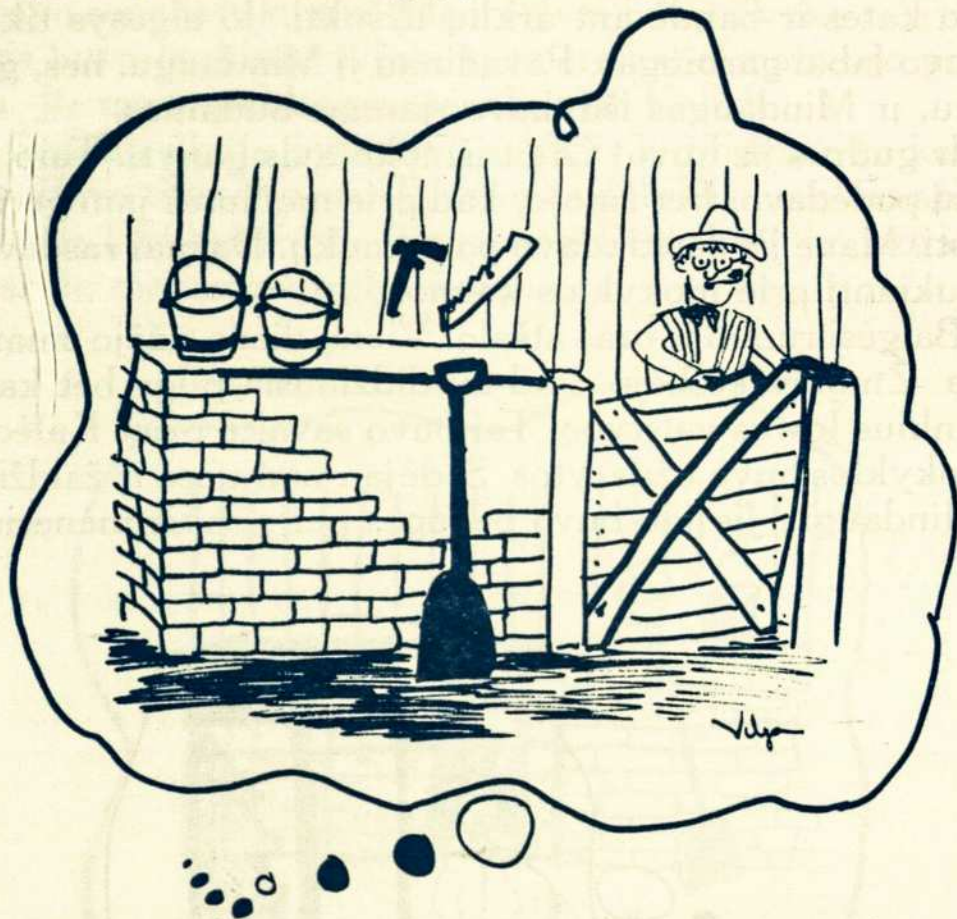
Ir gudrus jis buvo! Greit išmoko avis ganyti. Taip seneliui padėdavo. Bet žinojo, kad prie močiutės jam geriau nelįsti. Mane jis pasitikdavo po pamokų. Dažnai rasdavau jį laukiantį prie mokyklos kiemo.

Baigėsi ruduo ir oras atšalo. Vieną dieną užėjo smarki pūga. Žmonės kalbėjo, kad tai didžiausia pūga bet kada aplankiusi lowos valstybę. Tai buvo savaitė prieš Kalėdas ir mokyklos buvo uždarytos. Sėdėjau namuose ir žaidžiau su Mindaugu. Jis jau buvo paaugęs per penkis mėnesius.

Močiutė kepė pyragus ir ruošėsi šventėm. Mano tėvai netrukus žadėjo grįžti. Jų buvau pasiilgusi.

Kadangi močiutė manęs prie savo darbų neprileido, o senelis buvo užsiėmęs tvarto remontu, mano nuolatinis draugas buvo Mindaugas. Žiūrėjom abu pro langą, kaip senelis dirba šaltyje. Tikrai buvo šalta, tad močiutė pasi-
gailėjo ir leido Mindaugą į kambarį įvesti.

Penkias dienas prieš Kalėdas šventišką džiaugsmą sugadino du dalykai. Tėvai skambino, kad negali atskristi dėl pūgos. O sekančią dieną senelis peršalęs susirgo. Močiutė bijojo, kad plaučių uždegimas.

Rūpestis dėl senelio sveikatos padidėjo, kai vėjas ir sniegas nutraukė telefono laidus. Sniego pripustė virš pirmo aukšto langų. Buvome užpustyti ir atskirti nuo pasaulio. Nebuvo kaip gydytojo pašaukti.

Kalėdos artėjo, o senelio sveikata blogėjo. Jis sunkiai kvėpavo. Močiutė ėmė galvoti, kad jis mirs. Abi buvom labai nuliūdusios ir susirūpinusios. Man tada atėjo į galvą mintis:

— Močiute, aš galiu užrišti laiškutį prie Mindaugo apykaklės ir jį nusiųsti pas gydytoją. Gal jis galėtų ateiti ir seneliui padėti? . . .

Tai pasakius, pati išsigandau. Lauke užė baisi audra. Ar Mindaugas pasieks gydytojo namus? Bet prisiminiau, kad senelis vis sakydavo, jog Mindaugas gudrus, pažįsta apylinkes.

— Gerai, Živile, — pagaliau sutiko ir senelė. — Nėra kitos išeities. Gal tas šuo ir bus kam nors naudingas. . .

Man nepatiko tie močiutės žodžiai, bet tylėjau. Svarbiausia kaip nors gauti pagalbos seneliui. Parašiau laiškutį ir, idėjus į tuščią batams tepalo dėžutę, pririšau prie Mindaugo apykaklės. Bandžiau atidaryti duris išleisti Mindaugą, bet jos nejudėjo.

— Išleisk pro langą, Živile. Duryš visiškai užpustytos, — patarė senelė. Bet Mindaugas pro langą šokti ne labai norėjo. Mudvi su senele vargais negalais jį išstūmėm. Jis jau buvo didelis ir sunkus šuo.

— Bėk pas daktarą Rimavičių, — parodžiau Mindaugui, kai jis atsidūrė lauke. Jis pasižiūrėjo į mudvi su močiute ir pranyko.

Visą dieną rūpinaus ir galvojau, kaip Mindaugui pasiseks. Močiutė budėjo prie senelio lovos. Anksti Kūčių dienos rytą pūga aprimo. Švintant užmigau, nes naktį miegoti negalėjau. Kūčių diena praėjo be nuotykių.

— Kaip seneliui? — prabudusi paklausiau močiutės. Ji šypsojosi, o Mindaugas, užšokęs ant lovos laižė man veidą. — Ačiū Dievui, atsidusau. Tada močiutė papasakojo, kaip atvyko gydytojas ir davė seneliui vaistų.

— Atsiprašau, Živile, kad Mindaugo taip nekenčiau, — tarė močiutė. — Matai, nuo mažens bijojau šunų. Bet

Mindaugas tikrai ypatingas sutvėrimas. Jei ne jis, senelis kažin ar būtų gyvas išlikęs...

Netrukus mane pradžiugino dar viena naujiena. Netikėtai atvyko mano tėvai. Oras buvo aprikęs.

— Linksmų Kalėdų, Živile! — pasveikino tėtis su mama ir man į glėbį įdėjo du rainus kačiukus.

— Nors negalėjom tau iš Afrikos tigriukų parvežti, šie yra jų artimi giminaičiai, — juokavo mano tėtis.

Mindaugas greit susipažino su Rainiuku ir Murkučiu. Ir, mano nuostabai, ėmė juos globoti.

Kalėdas visi atšventėm ligoninėj drauge su seneliu. Močiutė vaišes sudėjo į didelę pintinę ir visi kartu pavalgėm. Senelis jautėsi žymiai geriau. Močiutė taip pat buvo labai laiminga. Ir ant Mindaugo jau nebepuko. Man tai buvo linksmiausios Kalėdos visame gyvenime!

Staiga krūptelėjau ir grįžau į realybę.

— Reikės paskambinti daktarui Antanaičiui, kad vėluojam, — tariau Taurui. Bet kai įjungiau radiją, supratau, kad iš viso šiandien iš namų neišeisim.

— Atkeliauja pūga iš Kanados. Patariam nedaryti jokių nereikalingų kelionių, nes atrodo, kad ši bus viena didžiausių pūgų lowos valstybėje, — kalbėjo pranešėjas.

1976 METŲ "EGLUTĖS" TURINYS

	mėn.	psl.
EILĖRAŠČIAI		
Adamonytė, I. —		
Tišku-tašku	4	18
Audronė, O. B. —		
Lapas	9	21
Bložė, Vyt. —		
Nemunėli, Nemunėli	6	14
E.J. —		
Kas?	5	30
Grigaitytė, K. —		
Gegužis	5	12
Jakubėnas, K. —		
Kas girelėj	5	24
Jolė —		
Kas jis?	1	16
Jotvingytė, R. —		
Laikas	1	26
Debesėliai	3	3
Vėjo žinios	3	10
Margos paukštės	10	10
Dievulio žemėj	11	21
Paprašysiu	12	3
Kašiubienė, A. —		
Šaltis skuba	1	3
Pažadėjo	4	10
Kaip gražu!	12	12
Linutė —		
Pirma diena	9	10
Laisvės žiburėlis	11	3
Lipčiūtė, D. —		
Po lietaus	5	19
Spalis	10	3
Mikuckis, J. —		
Burių burtai	2	12
Minelga, J. —		
Velykų rytas	4	3
Šimaitis, V. —		
Debesiukai	11	11
Trinkūnienė, L. —		
Aš	10	30
Valiulienė, G. —		
Aštuntokų daina	6	25
Žitkevičius, L. —		
Lietuvos laukai	2	3
Iškyla	6	10
Nesijuokite!	9	3

	mėn.	psl.
VAIZDELIAI IR VAIDINIMAI		
Kuzmickis, J. —		
Mažasis didvyris	11	4
Regienė, I. —		
Kaip pasveikinsim		
mamytes	5	20
Nuostabioji valanda	12	13
PASAKOS IR PASAKOJIMAI		
Augienė, D. —		
Čia ir ten	12	19
Bacevičiūtė, B. —		
ir		
Guzikauskaitė, N. —		
Puputis jaunimo kongrese	3	29
Balsevičiūtė, V. —		
Geriausia dovana	10	25
Baronas, A. —		
Balandžio sniegas	4	20
Jonuko sekminės	6	3
Barzdžiūtė, M. —		
Darius, Argentinos		
keliautojas	9	12
Baškys, J. —		
Sugrižimas	11	12
Butkienė, N. —		
Mikutis	4	4
Raudona reiškia meilę	5	14
Gedrimaitė, A. —		
Žvirbliuko rūpesčiai	6	28
Baisioji naktis	10	23
Giedrius, A. —		
Baisi knyga	1	17
Gylienė, J. —		
Pas burtininką	3	4
Jotvingytė, R. —		
Pasaka	1	4
Fifutė	3	11
Debesėlio snaigė	12	4
Kepalas, A. —		
Rudens pasiuntiniai	10	11
(paruošė E.J.)		
Kleinotas, P., SJ		
Kai Pranciškus jau buvo		
šventas	11	22
Linaitė, L. —		
Regėjimas	6	23

	mén.	psl.
Lipčiūtė, D. —		
Senelis pasakoja	2	4
Maleiška, L. —		
Vėžlys	10	24
Miškinis, J. —		
Aukso širdis	9	5
Narūnė, J. —		
Ne tuščiomis rankomis	2	14
Nelsaitė, A. —		
Nemunas	6	18
O. M. —		
Pelių orkestras		
Palubinskaitė, M. —		
Žvirblelis Mikutis	10	24
Paškevičiūtė, L. —		
Mano didžiausias rūpestis	2	24
Pušelė —		
Pas močiutę	5	3
Radžius, A. —		
Mėnulio užtemimas	1	12
Šiaurės pašvaistė	2	18
Sadūnaitė, D. —		
Kai užaugsiu ...	10	4
Traškaitė, R. —		
Padavimas	6	16
Treičytė, R. —		
Nemuno gerumas	6	20

	mén.	psl.
Valiuškytė, E. —		
Paslaptingoji skrynia	3	19
Mindaugas ir didžioji pūga	12	25
Verbickaitė, R. —		
Ašara	6	26
Žygaitė, R. —		
Ažuolo pasaka	6	15
VERTIMAI		
P. F. —		
Julijono kaulas (sulietuvino Sadūnaitė, D.)	4	12
Pringle, M. —		
Traukinio vaiduoklis (vertė D.S., spaudai paruošė E.J.)	10	18
Timmermans F. —		
Paršiukas (vertė Tenisonaitė, Z.)	9	22
GALVOSŪKIAI		
Bakšys, J. —		
Galvosūkis	6	11
Normantaitė, S.		
Mėnesių galvosūkis	1	27
Lietuvių galvosūkis	2	31
Pierce, L. —		
Galvosūkis	5	13

